

D. E. halálára

*Hogy feljön a nap és lemegy
s az agyat nem lehet becsukni
s az álom még kegyetlenebb
az ébrenlétnél — ismerős úgy*

*Van aki nyúl hatalmasat
s a napot az égről lerántja
megáll a verkli*

*Győztesen
kilép a gyógyító homályba.*

Kétfelé

*Ó Don Quijote! Sancho Panza!
Ha így, ha úgy — csak köztetek ne!
Vagy fellegek szárnyán lebegve,
vagy bunkóként földhöz ragasztva.*

*Arasznyi véreshurka —: tündért
látni benne, s körülcsodálni,
vagy két pofára megzabálni,
s bőfögve ünnepelni tűntét.*

*Csak így ne: szutykos, trampli lányban
Dulcineát imádni, s közben
gazdag farára pislogatni,*

*s ha elnyúlik forrón az ágyban,
súlyos páncélba öltözötten
szüzességéért vérem adni.*

POLNER ZOLTÁN

Regék gyönyörű varrottasát

*Ki hozza közénk örömök
ősi balladáit?
Nem volt itt sohasem ünnep,
csak haragot gyújtogató bánat.
Gyűrűs menyasszony a szegénységre.*

Fekete szél járt a pásztorok
előtt. Belejajdult
a nyár. Elrongyolódott a csizma.
A pusztákra dobott szűröktől
lángba borultak az erdők.

Kérdezlek szülőföld: mályvák
sugaras pirosát
ki álmodta dalba? Nyíló
tűz-tulipánt vérrel ki öntözt?
Ünneplőbe öltöztetem az ajtót.

Küszöbömön távoli tájak:
suhog a napfényből
szótt szoknya, virágzik a tánc.
Regék gyönyörű varrottását
betűzgetem a virradatban.

Napforduló

Barna hajad fésüli a szám.
Hó lepi az arcom.
Menj, mielőtt emlékezni kezd a kés. Menj!
Gyönyörű haragért haragszom.

Nyitott ajtómon káromkodó
vőfély hangja zörget.
Füstölgő gyertyákkal a násznép. Törkölyvel
itatják a csecsemőket.

Vérrel felcicomázott lovak
feszülnek szélnek, fagynak.
Lépéseid a tízezer wattos téli
éjszakából kiragyognak.

Hófehér ágakat hajt a csönd,
virág-deresen.
Elragadtatásom forró szavai:
tartsatok ki halálíg velem!

Utolsó szó

A föld alól zuhan szobádba
egy éjszakán a tél.
Kialvatlan katona őrzi.

Ünnepeknek támasztja fegyverét. Csönddel
átkoz, jajjal fenyegetőzik.

Meleg szádra szorítod rémült
mosolyod.

Fekete hófúvásra ébredsz.
Sírásod penészlík a falakon. Bámul
szemembe esküvői képed.

Jaj, miért fájsz ennyire Egyetlenem,
ha már megjelöltél
didergő virággal,
lobogó pengével. Arcomra húzhatsz még
álmokat, de csak a halállal.

Mágia

Behajol az arcomon egy arc
és rámutat a szívemre.
Nevén nevezem a földet.
Torkomban lobog a szél.
Most öltöznek feketébe a halottsiratók.
Mire ideérnek kipattogzik
homlokomon a bánat.
Csupán hasad gyönyörű holdja világol.

